WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK
WEEKBLAD

Nr. 5 30 JAN. 1965

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

Gisteren kwam ik Maarten, een klein vriendje van me, tegen.
„Dag, oom Donald!" riep hij.
„Dag, Maarten," zei ik. „Wat is het koud, hè?" want ik zag dat zijn oren en neus blauw waren.
„Ja nou," zei Maarten en hij blies in zijn handen.
„Gelukkig kunnen wij nog 'n extra warme jas aantrekken als het zo koud is," zei ik. „Maar denk eens aan al die dieren die nu in het bos zitten te kleumen, en aan de vogeltjes...."
„Vanmorgen zat er een musje bij ons in de tuin," vertelde Maarten. „Hij zat helemaal in elkaar gedoken met opgestoken veertjes."
„Ja," zei ik, „dat vogeltje had het ook koud! En bedenk eens dat ze, als het gevroren of gesneeuwd heeft, haast geen voedsel meer kunnen vinden!"
Maarten trok een nadenkend gezicht. „Ik strooi altijd broodkruimeltjes," zei hij, „en we hebben een spekzwoerd en een snoer pinda's in een boom gehangen."
„Prachtig," zei ik. „Weet je, Maarten, dat zwoerd is misschien belangrijker dan jij denkt. De vogeltjes worden namelijk niet alleen tegen de kou beschermd door hun veertjes, maar ook door een laagje vet, dat daaronder zit. Het is dus heel belangrijk dat ze vet krijgen!"
„Ja," zei Maarten, „maar drinken, dat krijgen ze toch niet? Mijn moeder wil niet dat ik een bakje water buiten zet. Maar de vogeltjes moeten toch water hebben?"
„Kijk eens," antwoordde ik, „als het gesneeuwd heeft is het helemaal niet nodig om water buiten te zetten, want dan pikken de vogels de sneeuw op — als die in hun bekjes smelt, hebben ze ook water! En je moeder heeft gelijk als ze zegt dat je geen bakje met water buiten moet zetten, want stel je voor dat ze daarin gaan baden terwijl het vriest: dan bevriezen hun veertjes! Maar je kunt wel een klein kommetje of heel klein, heel ondiep schoteltje neerzetten, iets dat zo klein is, dat ze onmogelijk in kunnen badsn."
„Goed, oom Donald," zei Maarten. „Dat zal ik dan doen. En ik zal ook kruimeltjes en kaaskorstjes blijven strooien. Ik wil de vogeltjes helpen om de winter goed door te komen!" OOM DONALD

OOM OONALDS BRIEVENBUS

Marcel v. Meegen, Bemmel. Wat voor bloemen worden er bij jullie gekweekt, Marcel? Het lijkt mij heerlijk om op een kwekerij te wonen! Doe je de groeten aan je broer? Dag, Marcel!
Leontine Arendshorst, Enschede. Je weet dat ik niet erg ijdel ben, maar het doet me toch plezier dat je van alle figuren uit ons blad Donald de leukste vindt! Ik heb het toch maar niet tegen de anderen gezegd, want stel je voor dat ze jaloers worden!
Ester Maasbach, Vnorburg. Is dat nieuwe broertje of zusje intussen al gekomen — en wat is het geworden? Ik hoop dat je me dat gauw nog eens schrijft! Dag, Esther!
Marjan v. d. Vis, Oosterend, Texel. Nu sta je dan eindelijk in ons blad, Marjan! Het heeft wel een poosje geduurd, hè, maar er zijn zoveel kinderen die ook graag een plaatsje in de Brievenbus willen hebben!
Robbie Vaagt, Hoil. Rading. De oplossing van het raadsel is: Aarde. Is dat goed, Robbie? Als je me weer schrijft, vertel je me dan nog eens hoe oud je bent en in welke klas je zit?
Sturen jullie je brieven ook deze week weer naar: Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet duidelijk je naam en adres op de envelop te zetten en in de linkerbovenhoek:

OOM DONALDS BRIEVENBUS.

ONS ZIEKENLIJSTJE

Jan v. d. Vlist is 12 jaar en spaart speldjes en kaarten van dieren. Zijn adres is: Leeuweringerstraat 19, Oudewater.
Lennie Roos is 9 jaar en spaart speldjes, sulkerzakjes en sigarebandjes. Haar adres is: San. „De Klokkenberg", Galderseweg 81, Breda.
Akkie Strik is 5 jaar. Wie stuurt haar eens een kaart? Haar adres is: Kinderafd. Diaconessenhuis, Meppel.
Benny Verstraten is 7 jaar en spaart speldjes. Zijn adres is: Kruistochtstraat 5, Haarlem.
Roelie Korterink, Terborg; Jaantje Braat, St.Willibrord; Ria Sterk, Strijen en Tanja Marjee, Den Haag, bedanken alle vrienden en vriendinnen van wie ze een kaartje of brief hebben gekregen hartelijk.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 50 zijn:
1e prijs: horloge: Marion Meeuwsen, Rijnstr. 62, **Doornenburg, Gld;**
2e prijs: bouwdoos: Peter Nijsingb, Stroinkweg 128, **Onna, O;**
3e prijs: badmintonspel: A. en A. Honders, **Wamel;** E. d. Raddt, **Halfweg;** H. en J. v. d. Grootevheem, **A'foort;** L. Jeroense, **Tholen;** I. Jonker, **Krommenie;** K. en G. Oskam, **Utrecht;** A. Mercuur, **Den Bosch;** C. Scholten, **Voorburg;** K. en A. Wijkman, **Enschede;** I. Bal, **Tilburg.**
Bal: A. v. Dam, **Rhenen;** J. v. Ruler, **Nijkerk;** N. Derks, **Ootmarsum;** H. Koubier, **Leiderdorp;** C. v. d. Weiden, **Heemstede;** T. Houtsma, **Vriezenveen;** I. Rijndorp, **Veip;** Ch. Knoop, **Beverwijk;** I. Sterk, **Sloten;** J. v. Veenendaal, **Nederhorst den Berg;** M. d. Gartsijn, **Cadzand;** H. Heijnen, **Loosdrecht;** E. Bouman, **Arnhem;** J. Tabak, **Apeldoorn;** G. Wierda, **Heeg;** Th. Gahrmann, **Dordecht;** A. Compter, **Bussum;** J. Lesman, **Delfzijl;** J. Biom, **'s Gravenmner;** M. Dreissen, **Kerkrade.**
Oplossing van nr. 2: VUURWERK.

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 5

Wanneer je de ontbrekende letter van elk woord invult, vormen de letters in de rode cirkels (van boven naar beneden) de naam van een vreemdsoortig muziekinstrument dat uit negen letters bestaat. Schrijf de naam van het muziekinstrument op een briefkaart en zend die vóór 4 februari aan **Donald Duck,** Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek adreszijde: OPLOSSING NR. 5.

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

WALT DISNEY

Diederik Duck

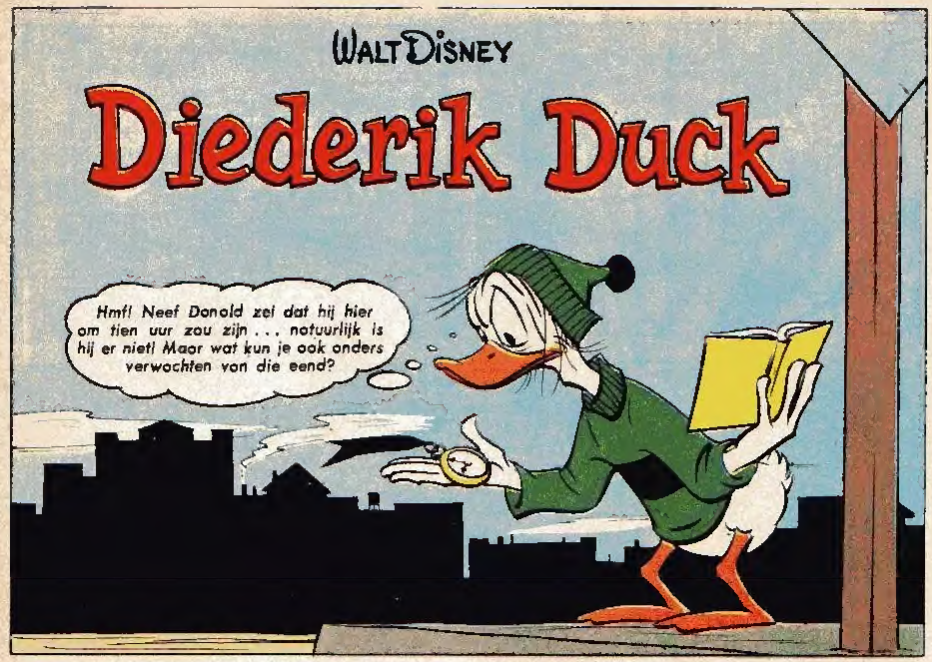

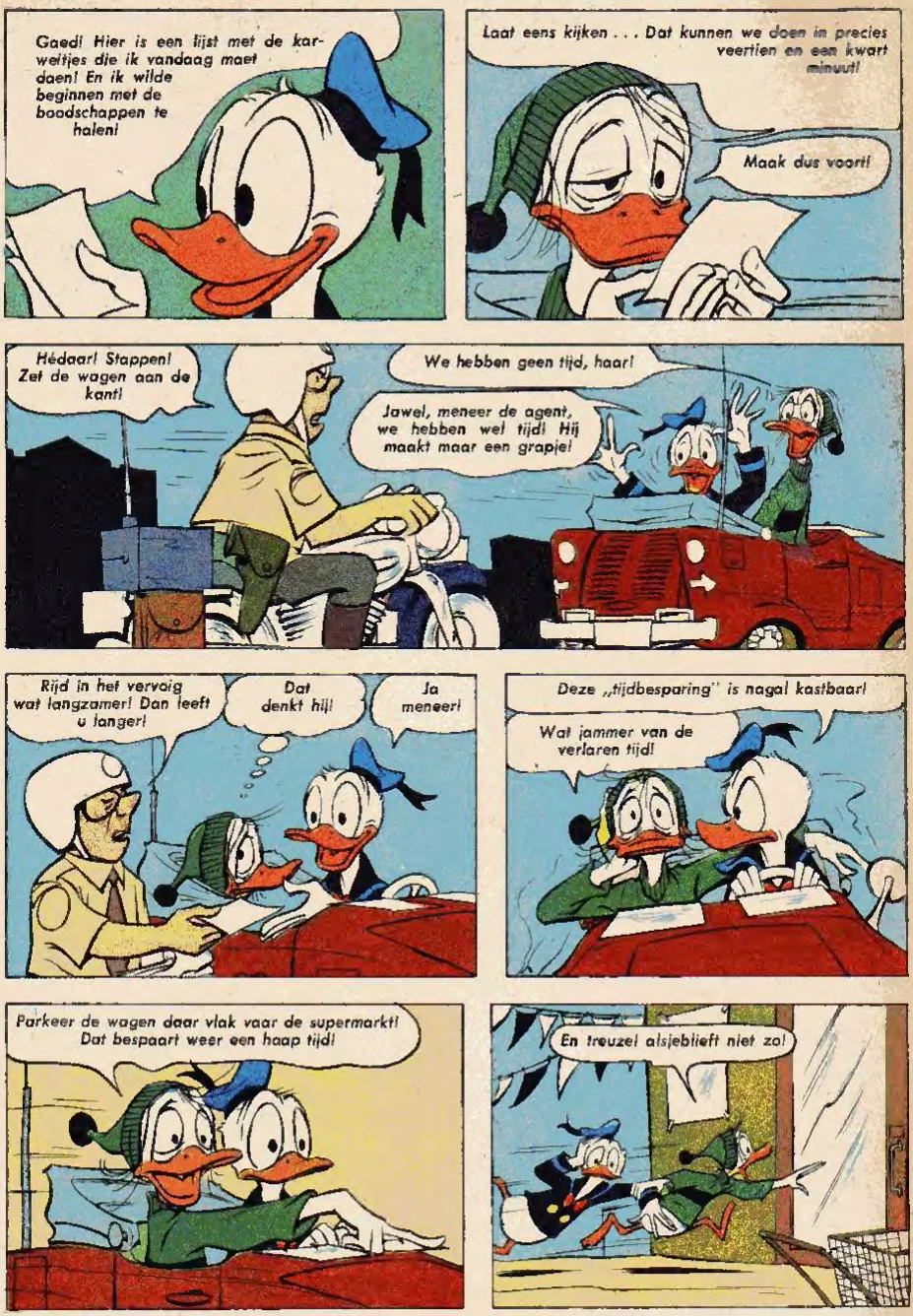
Goed! Hier is een lijst met de karweitjes die ik vandaag moet doen! En ik wilde beginnen met de boodschappen te halen!
Laat eens kijken . . . Dat kunnen we doen in precies veertien en een kwart minuut!
Maak dus voort!
Hédaar! Stappen! Zet de wagen aan de kant!
We hebben geen tijd, haar!
Jawel, meneer de agent, we hebben wel tijd! Hij maakt maar een grapje!
Rijd in het vervolg wat langzamer! Dan leeft u langer!
Dat denkt hij!
Ja meneer!
Deze „tijdbesparing" is nagal kostbaar!
Wat jammer van de verloren tijd!
Parkeer de wagen daar vlak voor de supermarkt! Dat bespaart weer een haap tijd!
En treuzel alsjeblieft niet zo!

KRAKS!
TREKKEN
Ken je dat spreekwoord „Hardlopers zijn doodlopers?"
HMM!
TREKKEN
Kom we verspillen onze tijd maar weer!
Ik zet die glazen deur wel op de rekening, meneer Duck!
Kom nou, neef, schiet eens een beetje op!
IK KOM AL ZO SNEL ALS IK . . .
KRAKS!

U stak zamaar vlak voor mij over! Ik kwam van rechts! Ik had voorrang! En u stak uw hand ook niet uit en ging veel te snel! En u zult nog wel van mijn advocaat horen!

Vlug! Breng het karretje hierheen, Donald! Ik heb de . . .
HAND-APPELS 50 CT.

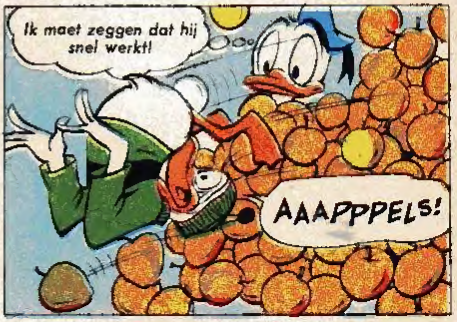
Ik maet zeggen dat hij snel werkt!
AAAPPPELS!

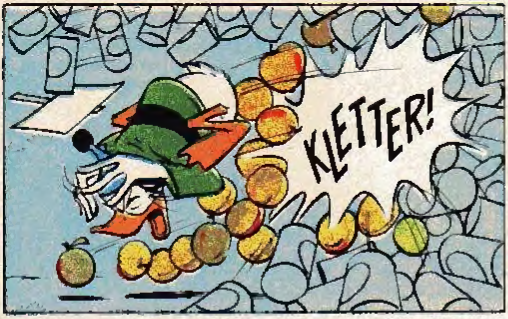
KLETTER!

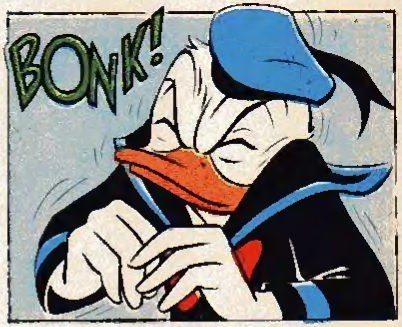
BONK!

Ik kan maar 't beste maken dat ik hier wegkam!
Ik kan maar het beste snel ervoor zorgen dat Diederik hier wegkamt!

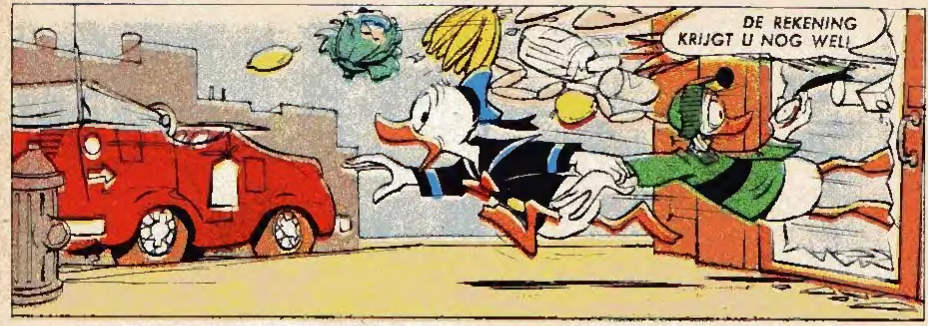
DE REKENING KRIJGT U NOG WEL!

Oh nee — ik heb hem vlak voor een brandkraan gezet, dat is 'n bekeuring!

Ja, maar denk toch eens aan! Dit is een geweldig vlugge manier om boodschappen te doen! Het heeft ons maar drie minuten gekost!

Nou, dat is prachtig! Maar het heeft ons niet alleen die drie minuten gekost, het kost ons zowat een fortuin!
BOETE FL. 10

Tut! Tut! Bedaar wat! Tijd is geld!

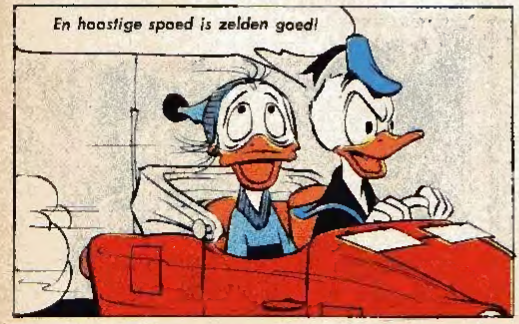
En haastige spoed is zelden goed!

Ik moet nu eerst naar een pompstation, voor mijn benzine op is! De tank is bijna leeg!

Maar ga daar niet heen! Ga naar de zelfbedieningspomp aan het eind van de straat! Dat bespaart weer tijd!
Goed!

UCHE!
KUCHE!

Geweldig, zoveel tijd als we besparen!
We zullen dit beschouwen als het kwartiertje ontspanning dat ik voor je had bestemd!

Ziezo! We zijn er! Ga jij maar in de auto zitten, ik knap dit wel op!
Dat is tenminste een goed voorstel!

Kijk, ik zet de pomp in werking en zorg intussen voor de olie en de voorruit — dat noemen ze tijdbesparing!

En nu zal ik die voorruit even doen en dan . . .
SPRIETS!

IK HEB GEEN VOORRUIT!
Oh best! Dat bespaart weer een hoop tijd!

En nu komt de radiator aan de beurt!

Je bent nu bezig water in de KOFFERRUIMTE te gieten! De RADIATOR zit aan de ANDERE KANT van de auto!
En kijk de olie na!

Oh ja!
Oh, wat een dag! Was ik maar in bed gebleven!

De oliestand is prima, Donald!
GA WEG! JE MORST ALLES OVER ME HEEN!

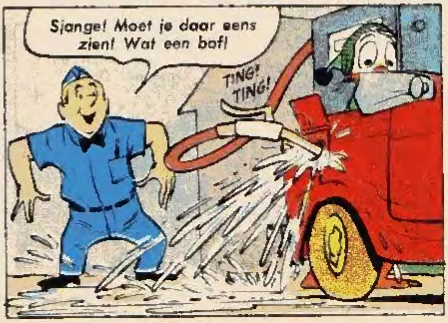
Sjange! Moet je daar eens zien! Wat een bof!
TING! TING!

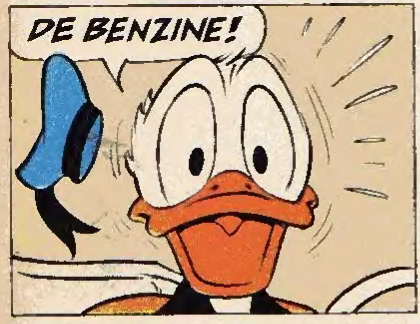
DE BENZINE!

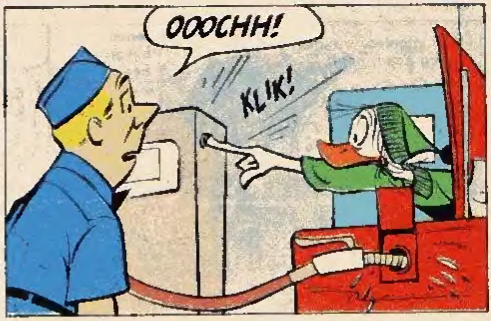
OOOCHH!
KLIK!

Dat is honderdvierenvijftig liter! Die auto gebruikt nogal wat benzine, hè?

Maak vaart! We komen achter op ons tijd-schema! Dat moeten we proberen in te halen!
Kalm, Donald, kalm! Straks ben je thuis en dan is het allemaal voorbij! Nog maar eventjes geduld!

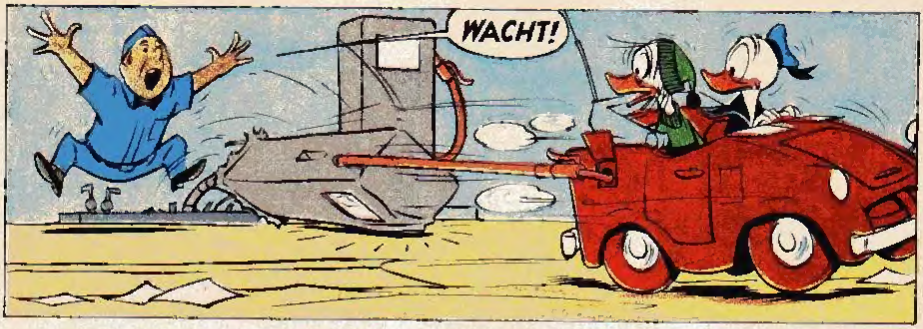
WACHT!

Te laat! Ik zal u de rekening voor de pomp wel toesturen, meneer Duck!

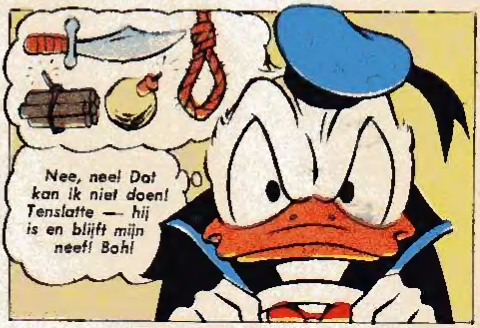
Nee, neel Dat kan ik niet doen! Tenslotte — hij is en blijft mijn neef! Bah!

Wat moeten we nu nog doen, neef!
Met jou afrekenen, bijvoorbeeld!

Ik ga nu meteen naar huis, en gauw ook!
Goed! Ik zal je een kortere weg wijzen!

Een kortere weg naar huis! Dat is het verstandigste wat hij vandaag heeft gezegd!

Draai rechtsaf bij die weg daar!

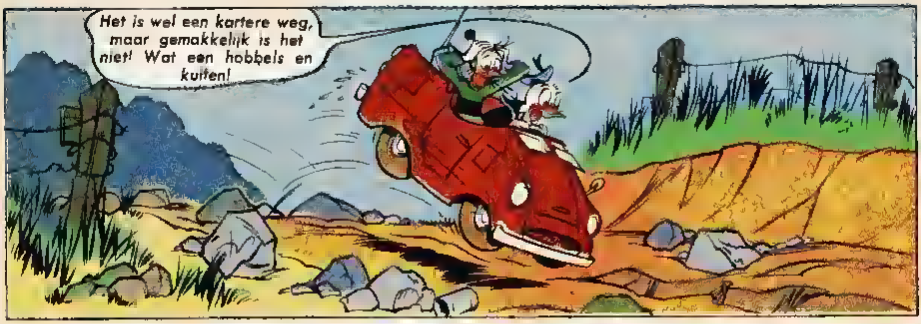
Het is wel een kortere weg, maar gemakkelijk is het niet! Wat een hobbels en kuilen!

Er is hier iets veranderd sinds de laatste keer dat ik hier langs kwam!
BRUG VERLEGD

We verliezen op die manier een massa kost bare tijd! Rijd gauw die weg op!

Ik heb geloof ik, ergens n vergissing gemaakt!
WEGOMLEGGING

JIJ BENT ZELF DE GROOTSTE VERGISSING DIE IK OOIT BEN TEGENGEKOMEN!

Nu weet ik waar we zijn! We hadden direct linksaf moeten slaan!
DOOD-LOPENDE WEG

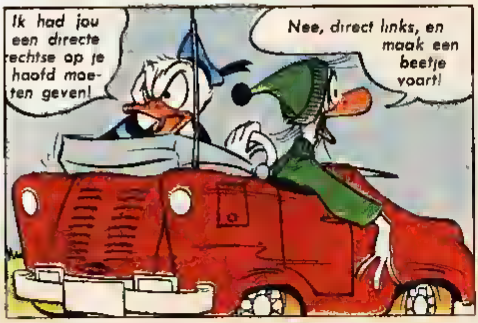
Ik had jou een directe rechtse op je haofd moeten geven!
Nee, direct links, en maak een beetje voort!

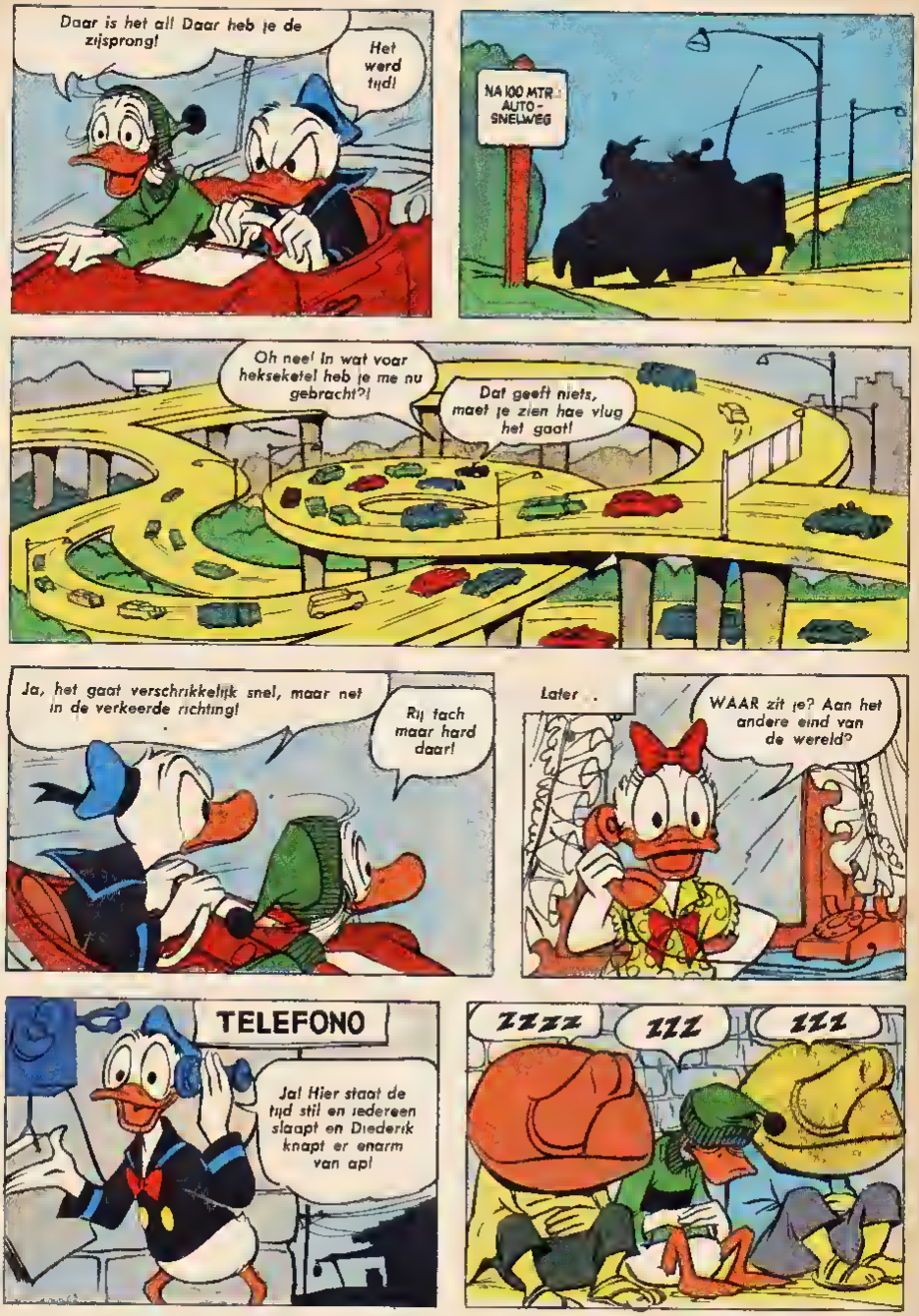
Daar is het al! Daar heb je de zijsprong!
Het werd tijd!
NA 100 MTR AUTO-SNELWEG
Oh nee! In wat voor hekseketel heb je me nu gebracht?!
Dat geeft niets, maet je zien hae vlug het gaat!
Ja, het gaat verschrikkelijk snel, maar net in de verkeerde richting!
Rij tach maar hard daar!
Later . .
WAAR zit je? Aan het andere eind van de wereld?
TELEFONO
Jat Hier staat de tijd stil en iedereen slaapt en Diederik knapt er enarm van op!
ZZZZ
ZZZ
ZZZ

MIJN BESTE PRESTATIE

door JEEN VAN DEN BERG

HET deelnemen aan een Elfstedentocht? Dat moet je gewoon in je hebben. Het is gek, maar telkens als het moment van zo'n monstertocht aangebroken is, kan ik me ar niet van los maken. Dan weet ik ook vooruit dat ik wéér mee zal doen. Dat is nu bet bijzondere ervan. Je hebt dat of je hebt hat niet. Het is misschien een soort koorts. Nu komt erbij dat ik een volbloed Fries ben. De Elfstedentocht is in Friesland geboren. Een volop Fries evenement dus. Ik heb als hardrijdar op de schaats tai van triomfen gevierd. Vooral als stayer op de langere afstanden. Ik zat in de nationale schaatsploeg, nam deel aan de grote internationale wedstrijden en kon altijd in het spoor van de grote cracks meekomen. Zelfs maakte ik de prachtige reis mee naar hat Olympische wintersportcentrum van Squaw Valley. En natuurlijk waren daarbij momenten dat Ik, zeker voor me zelf, topprestaties leverde. Ik beb ze met bebulp van foto's en kranteknipsels keurig in mijn plakboeken verzameld. Maar als ik ze zo stuk voor stuk nog eens onder de loep neem, geloof ik niet dat zij bet ook maar enigszins kunnen opnemen tegen mijn triomf in da Elfstedentocht van 1954. Die werd mijn grote overwinning. Het was ook prachtig weer en het ijs was over het algemeen in voortreffelijke conditie. En dat bleek ook al in mijn voordeel. Het zijn twee soorten mensen die aan de Elfstedentocht deelnemen. De eerste groep bestaat uit de meer technische ryders, de mannen die als het ware in valbewegingen voorwaarts glijden en eigenlijk zonder al te veel kracht gebruiken over de baan zweven. De tweede groep is die der oersterken. Ik behoor tot de eerste groep. Ik heb een zeer lichte slag en ben bij fraai egaal ijs duidelijk in het voordeel. Die dag was ik ook in topvorm. Ik voelde dat mijn kansen sterk stonden. Vooral toen ik bij Dokkum aanzette voor het allerlaatste stuk op weg naar Leeuwarden. Maar achter mij dachten mensen als Verhoeven en De Koning daar kennelijk ook zo over. Zij beten zich vast in mijn tempo. In deze positie reed ik ook Leeuwarden binnen. Tjonge, wat een mensen! Nu wist ik al dat er op de Noordersingel een stukje ijs erg slecht was en dat men daarvoor speciale maatregelen had genomen. Via een bruggetje zouden we voor even de kant op moeten om een stuk te „klunen", te lopen, en dan even later weer terug het ijs op, voor het laatste stukje naar de finish. Ik dacht: Jeen, jij moet het eerst bij dat bruggetje zijn. Daar ken er maar één tegelijk over. Wie er het eerst op is, zal wellicht een beslissende voorsprong krijgen. Nou ik sprintte zo hard ik kon en ik was het eerst op de brug. Achter me boorde ik een geduw en gestoei van jewelste. De anderen knokten ervoor om als tweede de brug op te komen. Weer terug op het ijs zette ik aan voor mijn eindsprint. Opeens zag ik een wit bord, met het woord finish erop. Hoera, flitste het door me heen, Ik ben er. Ik hab de Elfstedentocht gewonnen. Maar wat ik niet gezien had, wisten te mensen langs de kant wel. Het woord finish stond er inderdaad. Maar in kleine lettertjes eronder stond ook nog: over 200 meter! En daardoor Het ik me verrassen. Terwijl ik me rustig liet uitgijden, da handen zegevierend gehevan, bruida het publiek: „Jeen, kijk uit achter ja! Je bent er nog niet! Nog 200 meter!" Opeens begraep ik mijn grote vergissing. Het was alsof het bloed in mijn aderen stolde. Ik was baast verlamd van schrik. En meteen ook dicht bij de definitieve genadeslag. Went ineens zag ik Aad de Koning nadarbij schieten en me zelfs passeren. Hij had een triomfantelijk lachje op zijn gezicht. Het lachje van een man die zijn kans schoon ziet. Ik dacht: Jeen dat nooit! Wat ik nog aan kracbten in me had, goolde ik in de strijd. Metertje voor metertje liep ik in en in de laatste bocht vloog ik hem voorbij. Ik had dus toch gewonnan. En wel in de snelste tijd oolt in da Elfstedentocht gemaakt. Man, dat heb ik geweten. Nog nooit is een overwinning van me zó gevierd. Nee, dat was wel wat anders dan de laatste kaer. Die tocht zit eveneens in mijn herinnering vastgeschroefd. Door de barre koude en de bittere ellende. Goed, ik had geen kans tegen Reinier Paping. Maar ik kon op het laatste stuk ook geen hand voor de ogen meer zien. Mijn ogen waren op een afschuwelijke wijze bevroren. Als Jan Uitham, de sterke Groninger, mij op de laatste kilometers niat had meegenomen, was ik er gewoon nooit gekomen. Dat ik nog derde ben geworden, heb ik zeer beslist aan hem te danken. Ze hebben me later met een doek voor mijn ogen naar huis moeten brengen. Het heeft een bele tijd geduurd vóór ik er weer bovenop was. En al die, dagen zei ik maar: „Voor mij nooit meer 'n Elfstedentocht." Maar dat heeft slechts even geduurd. Als ze me kwamen zeggen: „Jeen, morgen is er weer een," dan pakte ik mijn schaatsen en ging. Ik ben nu eenmaal voor de koorts van zo'n tocht erg gevoelig.

door GUUS STEENBERGEN

GENISTA en de nieuwe muts

AAN de rand van het Berkenbos, niet ver van het stadje Hezelaar, woonde Genista, het tovervrouwtje. Ze woonde er al heel lang, samen met haar dikke zwarte poes Mietje. Vroeger, toen ze nog jonger was, had ze prachtig kunnen toveren. Maar de laatste tijd lukte het niet zo best. Ook vandaag wilde 't weer helemaal niet lukken. Al urenlang was Genista bezig voor zichzelf een moole, zondagse muts te toveren, maar wat ze ook toverde, een muts werd het niet. „'t Gaat echt niet, Mietje," zei ze tegen haar poes, die nieuwsgierig zat toe te kijken. „'t Vrouwtje kan er vandaag weer niks van." Ze zette haar bril op en ging de krant zitten lezen. Een tijdje was het stil in het huisje. Toen zei Genista ineens hardop: „Gunst, wat zijn er een boel mensen in Hezelaar die een dienstmeisje zoeken. En wat kunnen ze veel geld verdienen. Ik ga toch zeker een poosje als dienstmeisje werken. Dan heb ik in een wip genoeg geld bij elkaar om een prachtige muts te kopen. Met zoveel linten eraan als ik wil." De volgende morgen al vroeg Genista voor dag en dauw op haar bezem naar Hezelaar. Mietje, de zwarte Poes, zat netjes voor haar op de bezemsteel. En gelukkig voor Genista hoefde ze niet lang naar een betrekking te zoeken. Al op 't eerste adres waar ze aanbelde, werd ze aangenomen. Dat was bij mevrouw Versteeg aan de Parklaan. Die vond het natuurlijk wel een beetje raar, zo'n dienstmeisje met een lange bezem in de hand en een zwarte poes op haar schouder. Maar Kees en Miep, haar twee kinderen, vonden 't best leuk. Ze waren al heel gauw beste maatjes met Genista en Mietje.

En ze vonden Genista maar wat een grappig dienstmeisje. Even later stond Genista al in de keuken, met een groot schort voor. Want ze zou voor 't eten zorgen. Zo nu en dan mompelde ze een of andere toverspreuk, om 't allemaal nóg lekkerder te maken. Om een uur of twaalf vroeg mevrouw „Genista, kunnen we al gaan eten? Mijn man is zojuist thuisgekomen." „Zeker, mevrouw," zei Genista ijverig. „Ik kom er al aan met de soep."

Meneer Versteeg keek er wel van op toen hij zag wat voor dienstmeisje zijn vrouw had aangenomen. Maar Genista merkte daar niets van. Die was druk bezig de soep op de borden te scheppen. Plotseling riep meneer Versteeg vol verbazing: „Holala, wat zullen we nu hebben?" Nu zagen ook de anderen het. Midden in ieder bord was een klein soepfonteintje ontstaan, dat keurig recht omhoog spoot, om daarna weer in 't bord terug te vallen."

„Hoera, hoera," juichten Miep en Kees, „wat mooi, Genista. Kijk, de gehaktballetjes gaan ook mee omhoog."

Maar Genista vond het helemaal niet mooi. Treurig schudde ze 't hoofd en mompelde: „Hè, wat dom van me. Nu heb ik me alweer met de spreukjes vergist."

En beschaamd slofte ze weg naar de keuken. Even later stond het eten op tafel. Maar wat gebeurde daar een rare dingen mee!

De aardappels tolden achter elkaar rond door de schaal, alsof ze krijgertje aan 't spelen waren. En de worteltjes wipten uit zichzelf links en rechts op de borden, zodra je 't deksel van de schaal deed.

Meneer en mevrouw Verstaeg wisten niet wat ze ervan moesten zeggen. Want 't eten was erg lekker, ook al was 't soms een beetje moeilijk om 't te pakken te krijgen. En omdat ze wel zagen dat Genista écht niet met opzet zulke rare dingen deed, besloten ze 't nog eens even aan te zien.

Nog diezelfde middag zei mevrouw Versteeg tegen Genista: „Ga jij nu eens met de kinderen naar 't park. Dat is hier vlakbij."

„Da's goed, mevrouw," zei Genista en daar gingen ze dan. Genista in 't midden, met aan ledere hand een van de kinderen. Keesje droeg parmantig de lange bezem. Want die moest van Genista mee. En achter hen aan liep Mietje, de poes. Al gauw waren ze bij 't park. Ze waren er nog maar net toen Kees begon te zeuren dat hij zo'n zin in 'n appeltje had. Genista keek eens rond. Toen zei ze: „Och, misschien zouden er aan deze struiken best appeltjes willen groeien. Wacht maar eens even." Ze prevelde een paar toverspreukjes. Toen nog een. En nog een. En kijk, eensklaps verschenen er ronde, rode bolletjes aan de struiken. „Ja," riepen Kees en Miep tegelijk, „ja, daar zijn de appeltjes al."

Maar ineens riep Kees teleurgesteld: „'t Worden geen appeltjes, 't worden ballonnetjes." En ja hoor, hij had gelijk. In plaats van heerlijke rode appels dansten er een heel stel ballonnen tussen de bladeren. „O grutjes," zuchtte Genista, „ik heb me alweer vergist." Ze keek vlug rond of iemand iets gezien had. Gelukkig was dat niet zo. Maar 't was toch wel verstandig, vond Genista, maar weer eens verder te gaan. Ze gaf elk van de kinderen een takje met ballonnen. En daarna drentelden ze weer verder. Ze stonden juist samen bij de grote vijver te kijken naar de prachtige goudvissen, toen achter hen ineens een hevig geblaf weerklonk. Verschrikt keek Genista om. „Oei," zei

Illustratie CAROL VOGES

as toen angstig 't Was ook wel naar wat ze zag Midden op 't pad stond een kwaaie keeshond En die hond was van plan Mietje te bijten Dat was wel duidelijk. Hij blafte vreselijk nijdig en liet al zijn tanden zien De arme Mietje zette een héél hoge rug tegen hem Maar ze durfde geen poot te verzetten De hond stond nu vlak voor 't arme poesje Hij deed zijn bek wijd open om haar te bijten Maar gelukkig bedacht Genista op dat ogenblik dat ze een toverspreuk kende waarmee je een hond in iets anders kon veranderen Wat 't precies was, wist ze niet meer Maar omdat ze geen tijd te verliezen had, brabbelde ze vlug-vlug de woorden die ze kon bedenken En jawel hoor, 't hielp Want plotseling zat er op het pad geen kwaaie keeshond meer, maar ... een grote, groene kikker. Maar hélemaal was 't getover toch niet gelukt Want 't kikkerbeest had een echte, mooie keeshondestaart En 't blafte zachtjes. Verbaasd keken Miep en Kees wat er nu weer was gebeurd Maar op dat ogenblik klonk er ineens een zware stem, die, dreigend zei „Aha, dat heb ik daar eens gezien, juffrouw "

Angstig keek Genista om „Hemeltje," piepte ze toen benauwd, „een politie-agent "

„Juist," zei de agent bars, „dat ziet u goed. En nu gaat u maar eens netjes mee naar 't politiebureau Want het is streng verboden hier in het park te toveren En zeker om kikkers te toveren We hebben toch al veel te veel kikkers in de vijver "

Maar dáár had Genista helemaal geen zin in. En voordat de agent begreep wat er gebeurde, zat Genista al op haar bezem, met de poes onder haar arm „Kom kinders, gauw op de bezem Dan gaan we er vandoor," riep ze tegen Kees en Miep Ze mompelde de toverspreuk voor het bezemvliegen en gelukkig deed ze 't ditmaal goed Want „zoeff", daar suisde Genista al de lucht in, met Kees, Miep en Mietje veilig tegen zich aangedrukt

„Hola," schreeuwde de politie-agent „Stop!"

Genista keek eens naar beneden of ze ergens veilig kon landen „Lieve help," zei ze toen geschrokken, „de agent komt ons achterna, op de fiets Wat moet ik nu toch beginnen?" Even later vloog ze al over 't huis waar Kees en Miep woonden. Ineens kreeg Genista een idee. „Kijk," zei ze, „er staat aan de achterkant een zolderraam open Laten we eens proberen of we daardoor naar binnen kunnan komen " Heel voorzichtig streek het tovervrouwtje neer in de dakgoot, vlak bij 't zolderraam Even later stonden ze allemaal veilig en wel op de grote zolder „Jipple, wat was dat een fijn vliegtochtje," riep Kees opgetogen „Kom Miep, dan gaan we 't aan moeder vertellen " En samen holden ze de trap af, met hun ballonnetje in de hand

Genista had niet zoveel haast om beneden te komen Ze dacht aan de politie-agent die op haar loerde En aan mevrouw Versteeg, die natuurlijk vreselijk boos zou zijn als ze hoorde wat voor gekke dingen haar dienstmeisje deed Op dat ogenblik zag ze aan een spijker iets wits hangen 't Leek wel een muts, vond Genista En toen ze 't ding eens van dichtbij bekeek, zag ze dat 't wezenlijk een muts was Een mooie witte muts met linten en strikken Precies zo een als ze graag hebben wilde „Is me dàt even toevallig," dacht Genista, „dat hier op zolder nu nèt zo'n muts hangt als ik almaar probeerde te toveren Ik moet hem toch eens even passen Juist had ze de muts voorzichtig op haar hoofd gezet, toen ze plotseling voetstappen op de zoldertrap hoorde „Och lieve deugd," bibberde Genista „daar heb je de politie-agent Die komt me halen. Maar bij zal me niet krijgen Ik ga er vandoor. Nu meteen " Ze pakte haar poes en haar bezem en klom moeizaam 't zolderraam weer uit Maar op 't moment dat ze wilde wegvliegen, hoorde ze achter zich de stem van mevrouw Versteeg, die heel verbaasd zei „Gunst, Genista, wat doe je daar in die dakgoot?" Opgelucht keek Genista om. „Och, mevrouw," zei ze, „bent u 't Ik dacht dat het de politie-agent was Maar als u 't goed vindt, wil ik nu toch maar liever meteen vertrekken. 't Is niet zo gemakkelijk als ik dacht om dienstmeisje te zijn "

„Ja," zei mevrouw Versteeg, „dat lijkt mij eigenlijk ook maar beter. Maar waarom heb je in vredesnaam die ouwe muts opgezet?"

„Och ja," lachte Genista, „die muts Ik zou die, haast vergeten En ik vind ze juist zó mooi Zou ik ze mogen houden, mevrouw? Ze hangt bij u toch maar op de zolder "

„Maar natuurlijk, Genista," zei mevrouw, „neem jij die muts maar gerust mee, hoor En 't allerbeste met je "

„Dank u wel, mevrouw," zei 't tovervrouwtje verbeugd. „Den ga ik nu maar Daag! En de groeten aan de kindertjes!" En daar vloog Genista, met poes Mietje dicht tegen zich aan, opgewekt terug naar haar huisje aan de rand van het Berkenbos Ze woont daar nog steeds En iedere zondag draagt ze de mooie witte muts met de strikjes en de lintjes die ze heeft meegebracht uit de stad, waar ze één dag als dienstmeisje heeft gewerkt

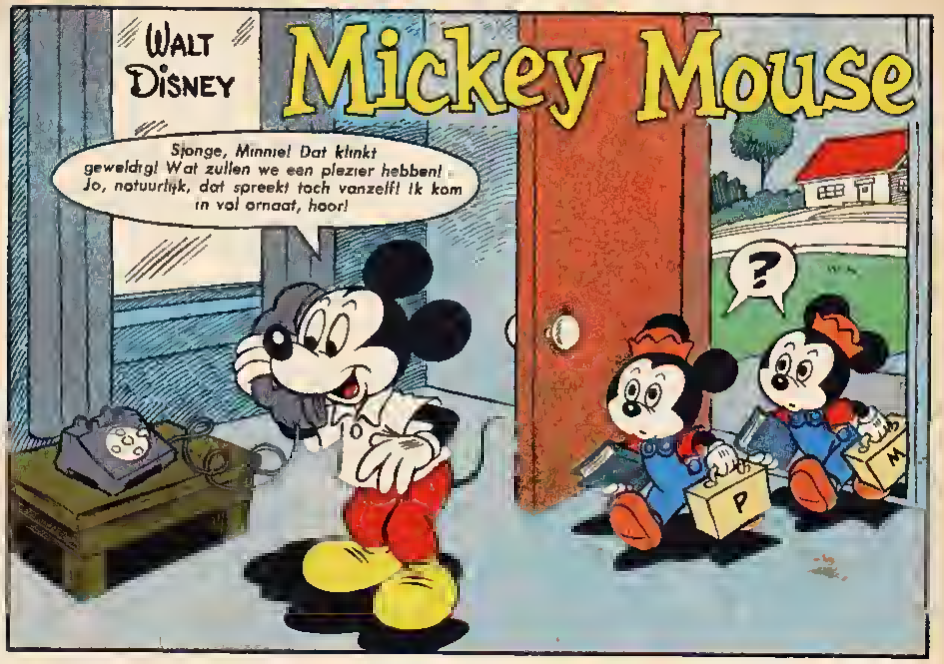
WALT DISNEY
Mickey Mouse
Stonge, Minnie! Dat klinkt geweldig! Wat zullen we een plezier hebben!
Jo, natuurlijk, dat spreekt toch vanzelf! Ik kom in vol ornaat, hoor!
?
P
M

Wat is zo geweldig?
Oh, Minnie heeft me uitgenodigd om te komen op haar „Stille wens' -feestje!

WAT voor feestje?
Stille wens! Iedereen komt verkleed als degene die hij altijd had willen zijn! Hmm! Laten we eens kijken!
M

Wat denkt u van een proever in een snoepjes-fabriek?
Of een dubbeltjes-teller bij de Rijksmunt!

Nee! Ik zou iets willen zijn dat veel edeler en verhevener is!
Ha! Ik weet het al!

Ik ga als ruimtevaarder! Niets is zo verheven als DAT!
RAKET
HET TIJDSCHRIFT VOOR DE RUIMTEREIZIGER
DE LAATSTE RUIMTE-MODESNUF
Joepie! Da's leuk! We zullen u wel helpen!
Ja nou! Er ligt een heleboel oud blik en andere rommel in de garage, die we best kunnen gebruiken!
Prachtig!
En met behulp van dit blad kunnen we het zo echt mogelijk maken!
Laten we het helemaal goed doen en er de neuskegel von een raket bij maken!
Dus ...
Die neuskegel is bijna klaar, oom Mickey!
Schitterend!
FLOESJ!
Oei! Dat ziet er haast nog echter uit dan een echte neuskegel!
Ja hè? Wat je met een stuk karton en wat verf niet allemaal kunt doen!
SPUTTERNIKS
Nou, gaaien jullie het dekkleed er vast overheen, dan zal ik het pak aantrekken!
Goed!
En even later ...
Kunnen we de helm opzetten?
Ga je gang maar! Hoe zie ik eruit?

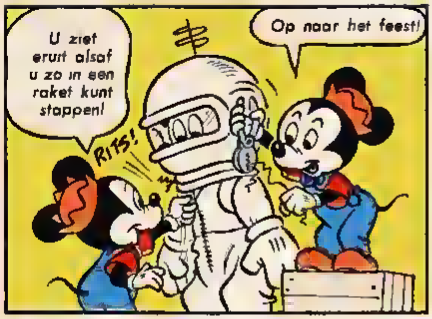
U ziet eruit alsof u zo in een raket kunt stappen!
Op naar het feest!
RITS!

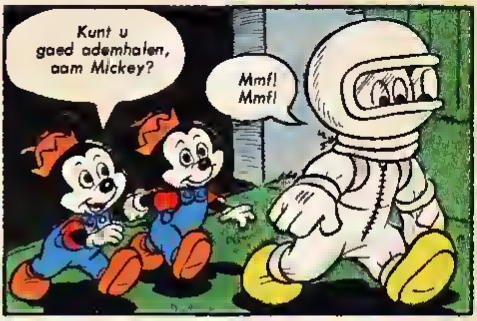
Kunt u goed ademhalen, oom Mickey?
Mmf! Mmf!

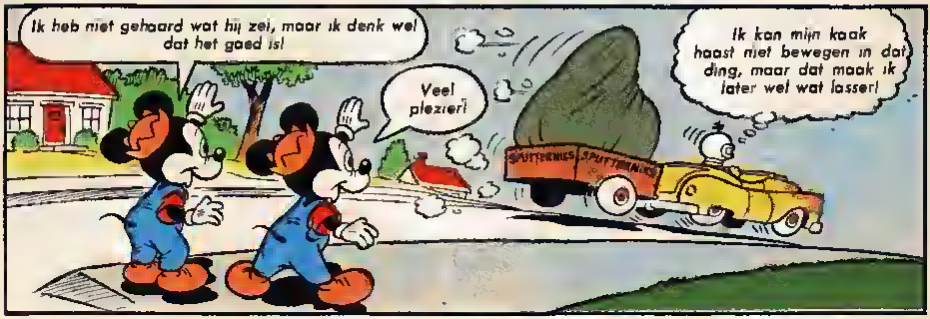
Ik heb niet gehoord wat hij zei, maar ik denk wel dat het goed is!
Veel plezier!
Ik kan mijn kaak haast niet bewegen in dat ding, maar dat maak ik later wel wat lasser!
SPUTTERNIKS

Die grote handschoenen zijn wel een beetje onhandig! Ik zal maar binnendoor gaan naar Minnie! Op die stille wegen kan ik wat langzamer rijden!

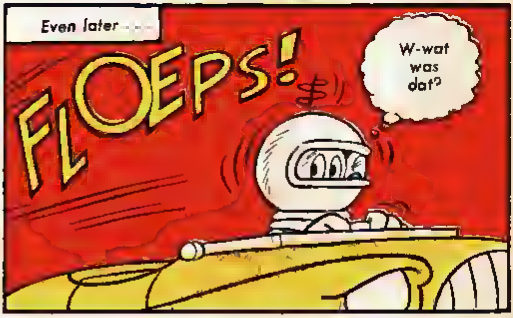
Even later ...
FLOEPS!
W-wat was dat?

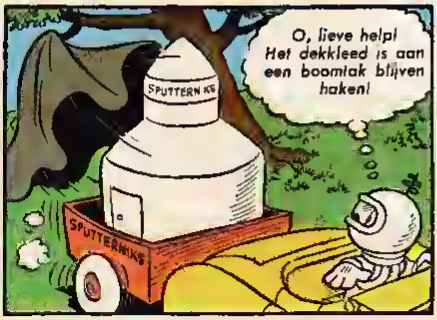
O, lieve help! Het dekkleed is aan een boomtak blijven haken!
SPUTTERNIKS

Ik heb hulp nodig, maar denk je dat die vent stopt? Nee, natuurlijk niet! Nou ja, ik kan het hem niet kwalijk nemen!
SPUTTERN

Aha! Tjongej! Dat nieuwe tijdschrift „Raket" is geweldig! Er staat van alles in over ruimtevaarders die in neuskegels van raketten rondvliegen en zo!

Ze draaien om de aarde met een snelheid van wel een miljoen kilometer per minuut . . en dan komen ze terug in een wijde baag en . . .
RAKET

Oh! Het lijkt wel of er daarginds iemand in moeilijkheden zit!
SPUTTERIK

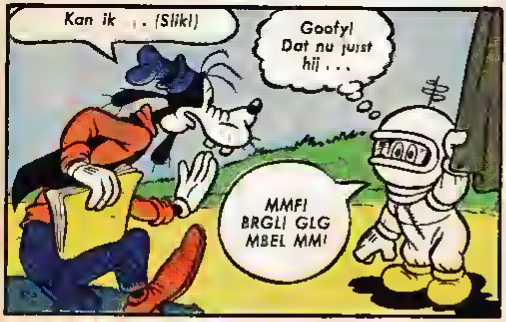
Kan ik . . . (Slik!)
Goofy! Dat nu juist hij . . .
MMF! BRGL! GLG MBEL MM!

Grutjes! Hij ziet er net zo uit als die vent op het omslag van „Raket"! Hij is vast ook een ruimtevaarder!
?!
RAKET

En nu weet ik ook wat dat is! Het is een neuskegel van een raket! Eens zien . . . Zie je wel, daar staat de naam „Sputterniks"!
SPUTTERIK
SPUTTERNIKS
BLBP MMM! MM MMM!

Die handschoenen zijn vreselijk onhandig! Ik kan de rits van het pak niet lostrekken!
Oh! U hebt natuurlijk een vlucht rond de aarde gemaakt en bent nu net geland, hè?
MM BLB!

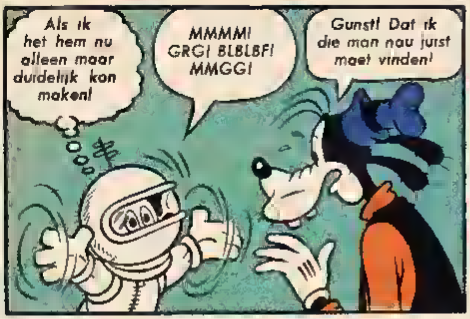
Als ik het hem nu alleen maar duidelijk kon maken!
MMMM! GRG! BLBLBF! MMGG!
Gunst! Dat ik die man nou juist moet vinden!

Ik zal hem met zijn neuskegel maar naar die raketbasis een eindje buiten de stad brengen!

Even later . . .
H-hier zijn we dan! Gezand en wel!
AUW!
BONK!
NIKS
PIIIIIIIIEP!
VERBODEN
HET TERREIN VOOR RUIMTEVAART-PROEFNEMINGEN TE BETREDEN

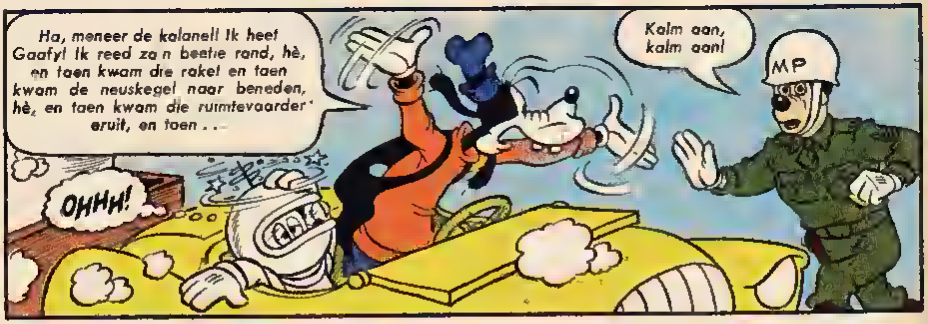
Ha, meneer de kolonel! Ik heet Gaafy! Ik reed zo'n beetje rond, hè, en toen kwam die raket en toen kwam de neuskegel naar beneden, hè, en toen kwam die ruimtevaarder eruit, en toen . . .
Kalm aan, kalm aan!
OHHH!

Ik herinner me niet dat er kort geleden een bemande raket is afgeschoten, !!! wel?
Misschien was het wel een bijzonder geheime proef waar wij niets van weten! Het terrein is hier zo groot!

Ik zal kapitein Kegelkop eens opbellen, misschien weet hij er meer van!
Rijdt u maar vast het hek binnen!
Goed meneer de kolonel!

Een ogenblik later ...
De kapitein stelt zich in verbinding met de generaal! Intussen moeten wij die man uit het gezicht houden!
Begrepen!
?
SPUTTERNIKS

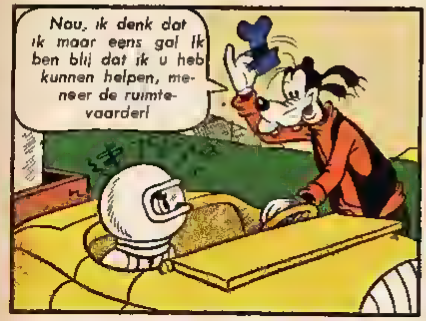
Nou, ik denk dat ik maar eens ga! Ik ben blij dat ik u heb kunnen helpen, meneer de ruimtevaarder!

Dus ...
Neemt u maar rustig uw gemak ervan terwijl de kapitein met de generaal praat!
MP
MBLF!

Lieve help! Dat kan zo nog wel een poosje daargaan tot ze bij de PRESIDENT zelf terechtkomen! Ik kan hier nog wel DAGEN vastzitten!

Ik ga eens kijken of ik iemand kan vinden aan wie ik de hele zaak uit kan leggen!
AFVAL

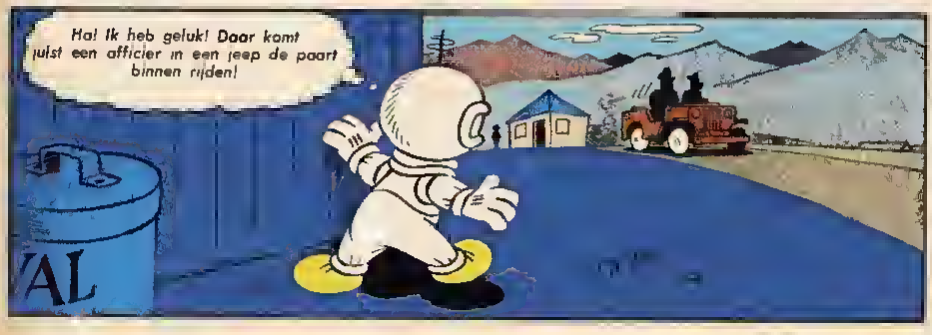
Ha! Ik heb geluk! Daar komt juist een officier in een jeep de poort binnen rijden!
AL

Oh nee! Niet nog eens! Hoe is het hem NU weer gelukt om te ontsnappen?
!?
?!
PIIIIIEP!

Die kleine aap is veel te slim! Grijp hem en houd hem goed vast, sergeant! Ik rijd de jeep weg!
J-ja meneer!

We moeten voortmaken! Hij moet over tien minuten de lucht in!
D de l-lucht in? Lieve help!
WRROEM!

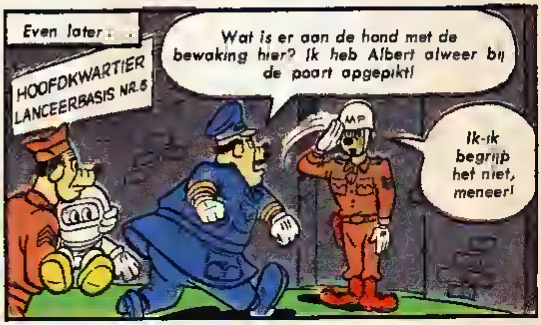
Even later...
HOOFDKWARTIER LANCEERBASIS NR.5
Wat is er aan de hand met de bewaking hier? Ik heb Albert alweer bij de poort opgepikt!
MP
Ik-ik begrijp het niet, meneer!

Ik ook niet! Ik begrijp er geen snars van! En breng hem nu onmiddellijk naar de startplaats! We kunnen de vlucht onmogelijk nog langer uitstellen!
MP
Maar meneer! Hij is er toch al!

Even later...
Hier is Albert, hoor, zo vrolijk als wat! We hebben hem nu voortdurend in de gaten gehouden zodat hij niet weer kon ontsnappen!
!?
?
MP
GIK?

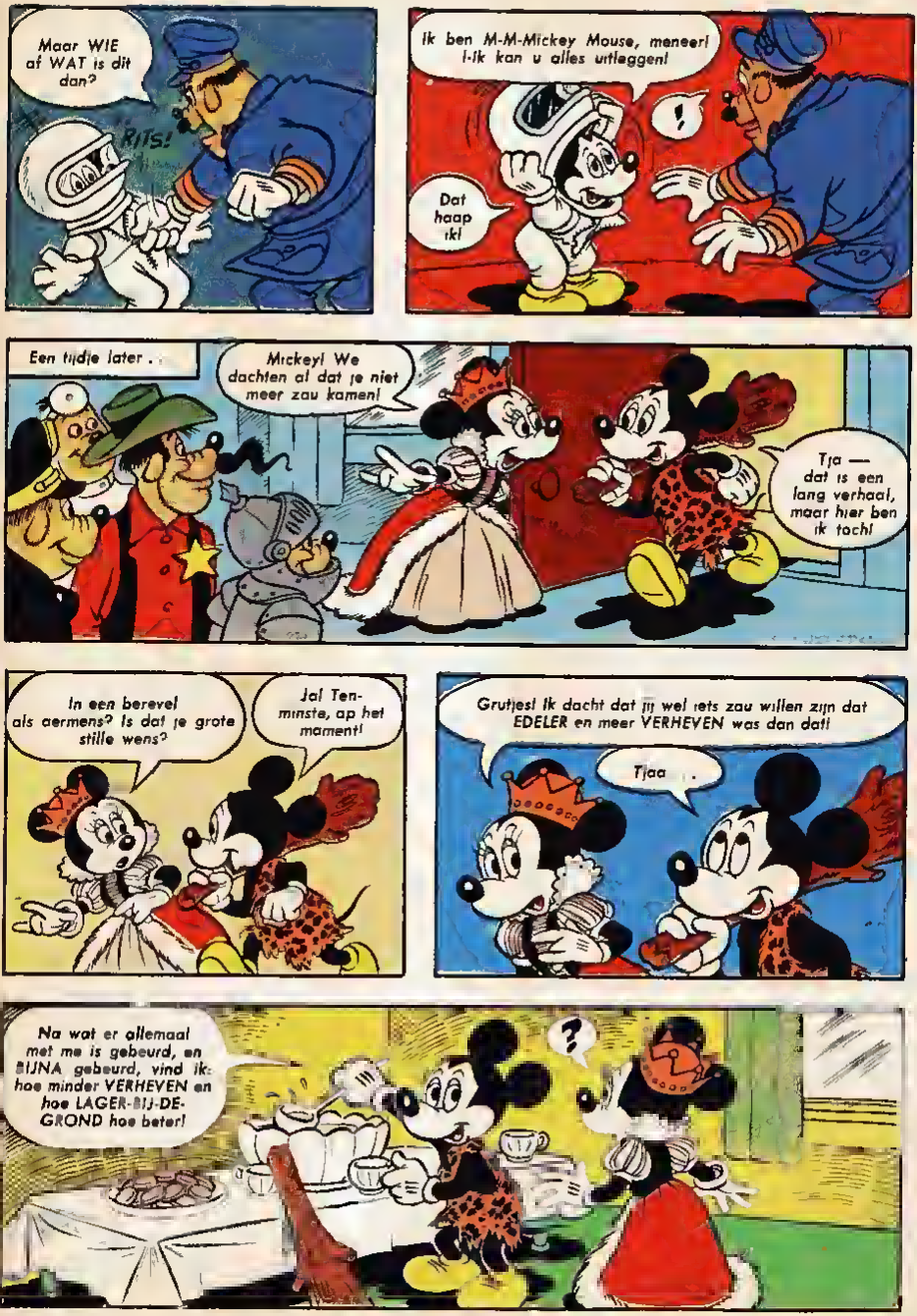
Maar WIE of WAT is dit dan?
RITS!
Ik ben M-M-Mickey Mouse, meneer! I-Ik kan u alles uitleggen!
!
Dat haap ik!
Een tijdje later . .
Mickey! We dachten al dat je niet meer zou komen!
Tja — dat is een lang verhaal, maar hier ben ik toch!
In een berevel als aermens? Is dat je grote stille wens?
Ja! Tenminste, op het moment!
Grutjes! Ik dacht dat jij wel iets zou willen zijn dat EDELER en meer VERHEVEN was dan dat!
Tjaa . .
Na wat er allemaal met me is gebeurd, en BIJNA gebeurd, vind ik: hoe minder VERHEVEN en hoe LAGER-BIJ-DE-GROND hoe beter!
?

de vijf op avontuur

De kinderen weten uit de grot te ontsnappen maar Jo wordt door Markhoff ontdekt. Hij dwingt haar hem de sleutel te geven van de torenkamer waar Jo's vader, Red Tower en Joris nog opgesloten zitten. Jo vertelt hen dat zij de sleutel van de provisiekast heeft gegeven! De kinderen ontdekken de boot van George, die nog heel is en vluchten, maar de half versufte Timmie valt in het water.

door ENID BLYTON
illustratie: TED MATHIJSEN

TIMMIE rukte zich eensklaps los uit de greep van George en schoot luid blaffend over de rots. Hij scheen weer helemaal opgeknapt te zijn. Het koude zeewater had hem van zijn slaperigheid verlost. Timmie was weer de oude.

Markhoff was nog een paar meter boven de begane grond, toen hij de bond hoorde blaffen. Hij keek verschrikt naar beneden en zag het dier naar zijn benen springen. Snel probeerde hij weer naar boven te klimmen buiten bereik van Timmies scherpe tanden.

„Woef!" blafte Timmie. „Woef! Woef!"

„Pas op — hij bijt je een voet af!" schreeuwde een van de andere mannen waarschuwend. Die hond is dol geworden, hij is gevaarlijk! Pas op, Mark!"

Mark paste wel op! Hij was doodsbenauwd. Hij klom een paar meter hoger en zag toen dat Timmie tegen de rots opsprong om te trachten bij hem te komen. Met één hand klemde Markhoff zich aan het touw vast terwijl hij schichtig achterom keek naar Timmie.

„Kom Timmie!" schreeuwde George eensklaps. „Kom, we gaan weg!" De vier kinderen zaten in de boot, die nu in het water lag, en hun wachten was op Timmie. Als hij erbij was konden ze om de rots heen roeien naar de ingang van de baai. Markhoff zou hen nu niet meer te pakken kunnen krijgen.

„Timmie! Timmie!"

Timmie hoorde haar, wierp een laatste spijtige blik naar de benen van Markhoff en holde naar de boot. Hij sprong erin en bleef verwoed staan blaffen.

Markhoff liet zich naar beneden zakken, maar hij was al te laat. De boot verwijderde zich hoe langer hoe verder van de rots. De kinderen roeiden wat ze konden, en twee tellen later was de boot uit het gezicht van de bandieten verdwenen.

Juul en Dick zaten aan de riemen. George sloeg haar arm om Timmie heen en begroef haar gezicht in zijn dikke vacht. Jo deed hetzelfde. „Hij is weer helemaal beter, helemaal in orde!" zei George blij. „Ja, die val in het koude water heeft hem goed gedaan," zei Jo. „Die goeie Timmie!"

Timmie liep nu opgewekt in de boot rond te snuffelen. Hij rook iets en Jo vroeg zich af wat hij had gevonden. „Het pakje brood, dat we meegenomen hadden en dat we helemaal niet opgegeten hebben!" riep ze uit. „O, die Timmie, hij staat al het brood op te eten!"

„Laat hem maar," zei Juul, aan de riemen trekkend. „Hij heeft het wel verdiend. Verdraaid, ik ben blij dat ik hem weer hoor blaffen en dat ik zijn pluimstaart weer zie kwispelen."

En kwispelen deed hij. Zonder ophouden. De wereld was weer goed voor Timmie, hij kon weer goed zien en horen, hij kon weer blaffen en springen — en hij had George teruggevonden.

„Nu naar huis," zei Juul. „Wat zal Anneke blij zijn ons te zien! Sjonge, wat hebben wij een avontuur beleefd!"

Het begon al donker te worden toen de boot van George de baai van Kirrin binnen voer. Ze waren allemaal moe, want ze hadden om beurten aan de riemen gezeten. De wind was niet gunstig geweest om te zeilen en dus hadden ze de hele weg moeten roeien.

„Kijk die Timmie eens, hij heeft sinds hij in de boot gesprongen is, aan één stuk door met z'n staart gekwispeld," zei George. „Wat is hij blij dat hij weer beter is!"

Een klein meisje stond aan het strand toen ze de boot meerden. Het was Anneke. Ze riep hen met bevend stemmetje: „Zijn jullie het heus? Ik heb de hele dag op de uitkijk gestaan naar jullie. Is alles goed?" — „En of!" riep Dick, „we hebben George en Timmie ook bij ons. Alles is puik in orde!"

Ze sprongen eruit, Timmie ook en trokken de boot op het strand. Anneke gaf hun een hand en ze huilde bijna van vreugde dat ze hen allemaal weer bij elkaar zag.

„Het is verre van leuk als je midden in een avontuur zit," zei ze, „maar ik geloof dat het nog veel, veel erger is als je er buiten staat. De volgende keer wil ik ook mee doen!"

„Woef!" zei Timmie en kwispelde instemmend. Hij zou nooit buiten een avontuur gehouden willen worden.

Langzaam liepen ze naar huis, want ze waren vermoeid. Joan stond al naar hen uit te kijken en ze huilde bijna van vreugde toen ze George zag.

„George! Jullie hebben George eindelijk terug. O, ondeugende kinderen jullie zijn de hele dag weggebleven en ik wist niet waar jullie waren. Ik heb me ongerust gemaakt. George, voel je je helemaal in orde?"

„Ja, dank je," zei George die een gevoel had alsof ze zou omvallen van de slaap. „Ik wil alleen maar iets eten en dan gaan slapen."

„Maar waar zijn jullie de hele dag geweest? Wat hebben jullie gedaan?" riep Joan uit. Ze was al bezig om een maaltijd voor hen klaar te maken. „Ik maakte me zo zenuwachtig, ik hield het niet meer uit en ging naar de politie. En daar stond ik . . . en ik kon niet eens vertellen waar jullie naartoe gegaan waren. Ik kon alleen maar zeggen dat jullie op zoek gegaan waren naar een zekere Red en dat jullie weggeroeid waren in de boot van George!"

„De politie vaart de hele dag al in een motorboot de kust op en neer," vertelde Anneke. „Ze proberen jullie te vinden, maar het lukte hun niet."

„Nee, onze boot was goed verborgen," zei Dick. „Wij trouwens ook! Zo goed verborgen, dat ik dacht dat we ons hele leven niet meer boven water zouden komen, Joan." — De telefoon rinkelde. „Mooi," zei Juul, „ja hebt de telefoon laten repareren. Als dit gesprek afgelopen is, zal ik de politie opbellen en zeggen dat we weer thuis zijn."

Maar het was de politie, die bij was toen ze door een opgewonden Joan hoorde vertellen dat alle kinderen weer thuis waren. „We komen binnen tien minuten," zeiden ze.

Maar het duurde geen tien minuten vóór de kinderen en Timmie achter een stevig maal zaten. „Blijf maar door eten," zeiden de politiemannen toen ze binnen kwamen. „Vertel ons onderwijl maar wat er is gebeurd."

Ze gingen aan het vertellen. Ze sloegen niets over. Eerst vertelde George een stukje, dan Jo en tenslotte Juul en Dick. En de politiemannen zetten grote ogen op. Soms praatten de kinderen allemaal door elkaar en dan kostte het de politiemannen moeite hen te verstaan.

„Stoppen ze mijn vader in de gevangenis?" vroeg Jo.

„Ik denk het wel," zei de brigadier. „Dat is ellendig voor je, Jo," zei Dick.

„Het kan me niets schelen," zei Jo. „Ik ben er beter aan toe zonder hem dan behoef ik tenminste geen dingen meer te doen die hij me opdraagt."

„We zullen zien of we je bij een aardige familie onder kunnen brengen," zei de brigadier vriendelijk. „Je hebt iemand nodig die voor je zorgt."

„Ik wil niet naar een opvoedingsgesticht," riep Jo verschrikt uit. „Ik zal wel zorgen dat dat niet gebeurt," zei Dick. „Je bent een van de dapperste meisjes die ik ooit heb ontmoet. Geen van ons zal jou naar een tehuis laten gaan. We zullen wel iemand vinden die goed voor je is, iemand zoals — zoals . . ."

„Iemand zoals ik," zei Joan die meegeluisterd had, en ze sloeg haar arm om Jo heen en drukte haar even tegen zich aan. „Ik heb een nicht die wat graag een robbedoes zoals jij zal willen hebben, een ondeugend meisje met een goed hart. Pieker er maar niet over, we zullen wel voor je zorgen."

„Ik zou het niet erg vinden om bij iemand zoals jij te wonen," zei Jo een beetje verlegen. „Dan zou ik niet gemeen meer zijn en ik geloof dat ik ook niet meer ondeugend zou zijn. Maar ik zou Dick en de anderen af en toe weleens graag willen zien."

„Dat kan gebeuren, als je goed oppast," zei Dick met een grijns. „Maar denk eraan: als ik ooit hoor dat je bij iemand door het raam in de provisiekamer gekropen bent of iets dergelijks, wil ik je nooit meer zien!"

Jo grinnikte. Ze was best tevreden. Ze herinnerde zich eenskiaps iets en stak haar hand in de boodschappentas, die ze naast zich had staan. Ze haalde er een grote sleutel uit.

„Alstublieft," zei ze tegen de brigadier. „Hier is de sleutel van de torenkamer." „Ik wed, dat Red en de anderen nog steeds in de torenkamer zitten en dat U hen zo kunt vangen. Sjonge, wat zullen ze ogen opzetten als u de deur openmaakt en naar binnen stapt!"

„Ze zullen niet de enigen zijn die grote ogen opzetten," zei de brigadier en stak zijn notitieboekje weg. „Juffrouw Georgina, u mag blij zijn dat u er met uw hond zo goed afgekomen bent. Tussen haakjes, we hebben ons in verbinding gesteld met een vriend van uw vader om erachter te komen of er belangrijke papieren gestolen waren. Hij vertelde ons dat uw vader hem alle belangrijke Amerikaanse documenten gegeven had vóór hij met vakantie ging, en dus heeft Red niets van waarde gestolen. Hij heeft alle moeite voor niets gedaan." — „Weet u iets af van Red?" vroeg Juul. „Ik geloof dat hij niet helemaal normaal was."

„Als hij de man is die we denken dat hij is, dan is hij niet helemaal goed bij zijn hoofd," zei de brigadier. „We zullen blij zijn als we hem achter slot en grendel hebben, en die Markhoff ook. Hij is niet zo schrander als Red, maar hij is gevaarlijk." — „Ik hoop dat hij er niet met de helikopter vandoor gegaan is," zei Dick. „Hij was van plan vanavond te vluchten."

„We zijn er binnen een uur," zei de brigadier. „Misschien mag ik even de telefoon gebruiken . . . ?"

Niet lang daarna stoven de politieauto's naar het kasteel en toen niemand de poort open deed, braken de agenten de deur open. De helikopter was nog op de binnenplaats, maar hij lag op zijn kant en de rotor was verborgen. De kinderen hoorden later dat Markhoff en een van de andere mannen gepoogd hadden ermee op te stijgen, maar dat de machine op de binnenplaats gevallen was nadat hij zich enkele tientallen meters boven de grond verheven had. Blijkbaar had er toch iets aan gemankeerd!

De oude vrouw was bezig de twee mannen te verzorgen, die bij de val van de machine gewond waren. Markhoff had een wond aan zijn hoofd en dacht niet meer aan tegenstand toen de politie hem vond. — „En waar is Red?" vroeg de brigadier aan Markhoff. „Zit hij nog steeds opgesloten?"

„Ja," gromde Markhoff. „En dat is maar goed ook. Je zult de deur open moeten breken met een stormram als je hem te pakken wilt krijgen." — „O nee, dat is niet nodig," zei de brigadier en haalde de sleutel uit zijn zak. Markhoff staarde er naar. „Die kleine heks!" zei hij. „Ze gaf me de sleutel van de provisiekamer. Wacht maar tot ik haar te pakken krijg, dan zal ze er ven langs krijgen."

„Dat zal dan heel lang duren, Markhoff," zei de brigadier, „want je gaat met ons mee."

Red, Simmie en Joris zaten nog opgesloten en ze waren witheet van woede. Maar ze begrepen wel dat het spel uit was en het duurde niet lang of de hele bende zat veilig opgesloten in politiewagens.

Jo sliep die nacht weer in de kamer van Joan en de andere kinderen waren in hun eigen slaapkamers. Ze voelden zich eenskiaps niet slaperig meer. Vooral Timmie was een en al levenslust. Hij holde van de ene kamer naar de andere, zodat alle deurmatjes schots en scheef kwamen te liggen.

„Timmie, als je nog eens op m'n bed springt, knijp ik je staart tussen de deur!" riep Anneke uit. Maar dat deed ze natuurlijk niet. Het was veel te fijn om Timmie weer helemaal beter te zien. Ze schrokken allemaal toen de telefoon rinkelde. „Wat nu weer?" zei Juul en ging naar beneden.

„Spreek ik met Kirrin 11?" vroeg een stem. „Ik heb een telegram voor u. Het antwoord is betaald. Ik lees het u voor."

„Ja, voorut maar," zei Juul.

„Het komt uit Sevilla in Spanje," zei de stem, „an het luidt als volgt. Hier is ons adres. Laat s v p weten of alles in orde is. Oom Henk."

Juul herhaalde het bericht voor de anderen die allemaal om hem heen waren komen staan. „Wat zal ik antwoorden?" vroeg hij. „Het heeft geen zin hen ongerust te maken nu alles voorbij is!"

„Nee, dat is helemaal niet nodig," zei Dick. „Zeg maar wat je wilt!"

„Goed!" zei Juul en pakte de hoorn weer. „Hallo — hier komt het antwoord. „Amuseren ons kostelijk — wa spelen de hele dag. Alles oké, Juul."

„Alles oke," berhaalde Anneke, toen ze weer naar boven gingen. „Dat is het mooiste besluit van een avontuur. Alles oké!"

ditjes en datjes van Donald Duck

gebakjes op een „voetstuk"

Het is mogelijk om van een eenvoudige cake 24 prachtige en heerlijke gebakjes te maken. Je hebt dan nodig een gewone rechte cake, en 24 ronde of vierkante biskwies. Voor de garnering gekleurde franse vruchtjes, een paar amandelpitten, een stukje sukade of gember of nog andere garnering. Voor het glazuur heb je nodig: 100 gram gezeefde poedersuiker en een eetlepel cacao

Zet alle garnering klaar, waarna je met een broodzaagje de cake in 24 gelijke blokjes snijdt. Daarvoor snijd je de cake in de lengte door, dan de twee helften wéér in de lengte doorsnijden, zodat je vier stroken hebt, die elk in 6 blokjes worden gesneden. Bij de poedersuiker roer je enkele druppels water, zodat je een dik, vloeibaar papje krijgt. Verdeel de pasta nu in twee schaaltjes, en vermeng één gedeelte met de gezeefde cacao. Met een mes glaceer je telkens vier cakeblokjes, waarna je de garnering voorzichtig in het vochtige glazuur drukt. Als alle gebakjes klaar zijn, „plak" je ze op met glazuur bestreken biskwietjes.

stille wenk

Jopie: „Mams, u bent zo stil, zeg nu eens wat!"

Mams: „Ach kind, wat moet ik zeggen?"

Jopie: „Nou, vraagt u bijvoorbeeld eens of ik een reep chocolade lust!"

het getal 7

Ken je de zeven, de zeven, de zeven, ken je de zeven, de zevensprong?

Dit spel, in elk geval de zangregels ervan, zal je wel bekend zijn. Het getal 7 is beslist een héél belangrijk getal! Ga maar eens na:

Een week heeft 7 dagen, een toonladder 7 noten. Er zijn de zogenaamde 7 wereldwonderen en de oudste stad van Europa, Rome, is gebouwd op 7 heuvels. Klein Duimpje liep op 7-mijlslaarzen, terwijl de boze wolf het op de 7 kleine geitjes had voorzien. De 7 dwergen uit het sprookje van Sneeuwwitje zijn je ook bekend, en rood, oranje, geel, groen, blauw, paars en violet zijn de 7 kleuren van de regenboog.

„uitvinders"

Na een les over beroemde uitvinders vraagt de meester:

„Bram, wat zou jij nu eens willen uitvinden?"

Bram: „Een machine met een knop die bij het indrukken mijn huiswerk maakt."

Meester: „Ach wat, jij bent 'n lule jongen. Wim, zeg jij maar eens wat je zou willen uitvinden."

Wim: „Een machine die automatisch dat knopje van Brams machine indrukt, meester!"

heb je die al?

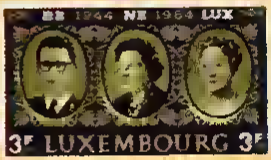

De hier afgebeelde postzegel komt je misschien wel bekend voor. Een soortgelijke zegel werd immers door de Nederlandse Posterijen uitgegeven in oktober van het vorige jaar. De zegel die je hier ziet, komt uit Luxemburg. Hij is groter van formaat dan de Nederlandse en ook beslist mooier uitgevoerd. Ter herdenking van het feit dat de douane-overeenkomst gesloten door de regeringen van Nederland, België en Luxemburg in 1864 twintig jaar bestond, besloten de Posterijen van de drie Benalux-landen tegelijkertijd een postzegel met gelijke afbeelding en van ongeveer gelijke waarde uit te geven. Men koos hiervoor een ontwerp waarop de drie regerende vorsten waren afgebeeld en wat de volgorde der portretten betreft liet men zich leiden door het woord Benelux, vandaar dat we links Koning Boudewijn, in het midden Koningin Juliana en rechts Groothertogin Charlotte zien.

baden in 't goud!

Meestal zijn de verhalen over zeer dure en luxe-zaken uit Amerika afkomstig. De gouden badkuip staat echter in een groot hotel in Japan! Het heeft in alle kranten gestaan, óók dat de badkuip / 1.300.000 heeft gekost. Wanneer je eens in Japan bent en zin in een heerlijk warm bad hebt en het voor de verandering leuk zou vinden om een uurtje in een gouden badkuip door te brengen, kun je dus fijn in dat speciale hotel terecht.

Maar... vergeet vooral je portemonnee niet. Het tarief voor twee minuten baden is ... 10 gulden!

Heb je dat ervoor over?

TOM POES en de TIK van JOOST

HOE KOM IK HIER MET EEN LAAG BIJ DE GROTESE BAARD IN MIJN HAND?
HAHA!
LUIDER! LACHEN, BRULLEN, GIEREN!
HAHAHAHA! HOHOHOHO! HOE GEESTIG DOET ONZE VORST! HAHA!
???
GEESTIG?? IK???
HOOGWAARDIGHEIDSBEKLEDER, ZEG MIJ: WAT DEED IK?
U..EH...EH...
U BETOETERDE ONS EN TROK AAN BAARDEN. GEESTIG, DOORLUCHTIGE, HEEL GEESTIG!
VERGEEF ME, MAAR..EH.., WEET U DAT ZELF NIET MEER, DOORLUCHTIGE?
HET GEBEURDE VLAK NADAT EEN VREEMDELING U BETOETERDE.
DUS IK WAS BETOETERD....
ZOEK DIE VREEMDELING!

KORTE TIJD LATER...
HOORT, HOORT! BEKENDMAKING VAN ONZE DOORLUCHTIGE VORST!
HALT, VREEMDELINGEN! ALS ONZE VORST IETS BEKENDMAAKT, MOET IEDER LUISTEREND STAAN!
DUS HOORT!.... ONZE VORST ZOEKT DRIE VREEMDELINGEN, DIE IK THANS BESCHRIJVEN ZAL!
DE EEN IS BOLVORMIG EN DRAAGT EEN NACHTHEMD...
...DUS ONGEVEER ZOALS DEZE.
DE TWEEDE IS NOG BOLLER. ZIJN PLOMPE GESTALTE IS GEHULD IN EEN RUITJESJAS...
...ZOALS DEZE!
DE DERDE IS KLEIN EN WIT EN GAAT ONGEKLEED....
...ZOALS DEZE!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 407. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1965 Walt Disney Productions

Advertentie

HALLO

JONGENS en MEISJES

HOUDT JE OOK ZO VAN KAUWGOM?

FIJN! WANT NU IS ER

DONALD BUBBLE GUM

speciaal voor jullie gemaakt

FRUITSMAAK

5ct

en....
in IEDER PAKJE
een leuk avontuur van
DONALD DUCK en zijn vrienden:
MICKEY MOUSE, PLUTO, GOOFY e.v.a.

Spaar je SPELDJES?

STUUR DAN 15 WIKKELS VAN M.L. DDNALD GUM NAAR MAPLE LEAF en je ontvangt helemaal GRATIS een PRACHTIG M. L. SPELDJE.

DOE HET ZO:

- 15 DDNALD WIKKELS IN ENVELOPPE
- ACHTER op de enveloppe in BLDKLETTERS je naam • adres • huisnummer • woonplaats
- POSTZEGEL van 15 ct. op de enveloppe
- VERZENDEN naar:

MAPLE LEAF
POSTBUS 1325
AMSTERDAM

ML DONALD BUBBLE GUM

VAN MAPLE LEAF, AMSTERDAM